

МОВОЗНАВСТВО

УДК 811.161.2-11“194”(091)І.Франко:378.4(477.83-25)

ФРАНКОЗНАВЧІ ДОСЛІДЖЕННЯ КАФЕДРИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ (НАУКОВІ ТРАДИЦІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ)

Іван Ціхоцький

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, Львів 79000, Україна*

У статті відстежено історію наукового дослідження мови Івана Франка на кафедрі української мови Львівського університету від 40-х років ХХ ст. до сьогодні. Проаналізовано основні аспекти і проблематику франкознавчих лінгвістичних студій.

Ключові слова: Львівська школа франкознавства, Львівський університет, кафедра української мови, мовознавчі студії, традиційні дослідження.

Останнім часом пожвавішали закиди з боку скептиків щодо консервативності сучасного франкознавства, його тематичної однотипності, неспроможності вирватись із тісної орбіти літературознавчої проблематики. Втім таке, більш аніж маргінальне, твердження легко спростовується дедалі більш масштабними і різноаспектними франківськими науковими працями. Творчість Івана Франка навіть у ХХІ ст. не втрачає своєї актуальності, вабить нових дослідників його мови та стилю. ХХ століття, що стало періодом становлення мовної франкіани, збагатило українське мовознавство цінними діалектологічними, стилістичними та текстологічними студіями Франкового ідіолекту – хай навіть вони й не охоплювали усього масиву текстів письменника.

Попри те, що “монополію” на вивчення Франкової творчості впевнено утримують знавці літератури, про що красномовно свідчить хоча б реєстр франкознавчої бібліографії останніх років, мовне крило Львівської школи франкознавства не припиняє плідно працювати, не тільки продовжуючи наукові проекти своїх попередників, але й подаючи оригінальне бачення процесів Франкової мовотворчості. Основним науковим осередком цієї роботи традиційно є кафедра української мови Львівського університету, переважна більшість працівників якої прямо чи опосередковано торкаються мовної франківської проблематики. Знаково, що фундатор мовного франкознавства, людина з чи не найбільшим досвідом редагування Франкових текстів, Василь Сімович, відновлення роботи кафедри української мови у 1939 р. відкриває доповіддю про мову Івана Франка. У той далекий і непростий для української науки час новопризначений завідувач і декан філологічного факультету професор Сімович символічно окреслив подальші пріоритети наукового життя інституції. Роботу його ідейних учнів – сучасних філологів-лінгвістів –

не лякають несприятливі наукові передумови досліджень: варіантність Франкових текстів, відсутність єдиних (наукових або популярних) мовних принципів їх видання, зрештою відсутність повного академічного зібрання творів письменника. А текстологічна робота, як відомо, передбачає мовну автентичність джерел.

Умовною датою фундації франкознавчого лінгвістичного осередку у Львові прийнято вважати середину 50-х, коли у переддень Франкового ювілею у Львівському університеті захистилися одразу декілька мовників-франківців: **Корнієнко Н.** (*Борьба И. Франко за чистоту и богатство украинского литературного языка на общенародной основе* (1953) [17]); **Ощипко І.Й.** (*Лексическая синонимика в бориславских повестях и рассказах Ивана Франко* (1954) [30]); **Закревська Я.** (*Языковые и стилистические особенности сказок Ивана Франко* (1957) [9]). Докторську дисертацію про синтаксис прози І. Франка захистив невдовзі **Іван Петличний** (*Синтаксис языка приведенный Ивана Франко. На материале художественной прозы* (1965) [32]).

Плідно працювали над проблемами лінгвістичного франкознавства наукові інституції університету (кафедри української мови, славістики, загального мовознавства) у 60–80-х років. Діалектні особливості прозового мовлення (бойкізми) досліджував **Михайло Онишкевич** [27; 28; 29], мову Франкової казки і фольклорне мовлення – **Ярослава Закревська** [9; 10], проблеми стилістики і текстології – **Іван Ковалик** [16], лексичне багатство текстів – **Ірина Ощипко** [29; 30], синтаксичну структуру прозового та наукового мовлення – **Іван Петличний** [32], мову Франкової поезії – **Левко Полюга** [15], загальномовну лінгвістичну проблематику у наукових працях Франка – **Іраїда Галенко** [3]. Результатом такої наукової активності стала гідна репрезентація львівських мовників-франківців на Міжнародному симпозіумі ЮНЕСКО “Іван Франко і світова культура” (Львів, 1986).

На окрему увагу заслугове старий-новий “лексикографічний проект” кафедри української мови Львівського університету. Не одне покоління франкознавців вказувало на нагальну потребу створення фундаментальної “Франківської енциклопедії” [11], а лексикологи-франківці виношували ідею Лексикону – Словника мови письменника. Ще у середині 60-х років минулого століття професор Львівського університету Іван Ковалик обґрунтував наукові засади й принципи такої лексикографічної праці [12; 13; 14], хоч завдання з огляду на колосальний обсяг творчості письменника в різних родах та жанрах не обіцяло бути легким. 35 тисяч слів, уміщених у **Словопоказчику поетичних творів Івана Франка** [15], – то лиш незначна частина лексичної скарбниці письменника, який був ще й драматургом, прозаїком, науковцем, публіцистом, журналістом. Словопоказчик поетичних творів Івана Франка мав стати програмою наступної роботи лексикологів-франківців, але події 90-х років та економічна криза в державі призупинили процес укладення Словника. На перешкоді став й тотальний дефіцит великих і малих праць про мову і стиль І. Франка.

При певному скороченні обертів львівське франкознавство 90-х все ж не втратило перманентності, намагалося іти не в широту, а в глибину, від глобальних загальників до мікроаналізу [6; 13]. “Свіжим” і нестандартним словом у царині мовної франкіани того періоду були монографії двох відомих львівських дослідниць: завідувача кафедри української мови, проф. **Таміли Панько** (*Мова і нація*

в естетичній концепції Івана Франка (1992) [31]) та її не менш авторитетної колеги з факультету журналістики проф. **Олександри Сербенської (Основи мовотворчості журналіста в інтерпретації Івана Франка (1992) [34])**. Книги об'єднують не тільки бібліографічний фактаж – рік і місце видання, – а й спільна наукова проблематика: новий погляд на мовознавчу доктрину І. Франка мав на меті трансформувати традиційні ідеологічні кліше мовного франкознавства.

Серед наукових пріоритетів кафедри української мови незмінними залишаються проблеми Франкової текстології та лексикографії (**З. Терлак [36]**, **І. Ощипко [29; 30]**), лінгвостилістики та діалектології (**І. Ціхоцький [42; 43]**), синтаксису наукового мовлення (**О. Груш [38]**), ономастики (**О. Сколоздра**), мовно-правового редагування текстів (**М. Білоус [2]**), авторської термінології (**І. Кочан [22]**). Багато зусиль фокусується на популяризації класики мовної франкіани. У 2005 р., зокрема, побачила світ книга **“Франкіана Василя Сімовича”** (упорядники – **М. Білоус та З. Терлак**) [39], у котрій зібрано франкознавчий доробок В. Сімовича – одного із перших інтерпретаторів та популяризаторів Франкової творчості, що був одночасно видавцем і мовним редактором його текстів. Спостереження автора, зафіксовані у статтях, передмовах і рецензіях 10-х–40-х років, до сьогодні є цінним історичним джерелом і науковим орієнтиром в осягненні Франкового мистецького універсуму. Науковий франкознавчий та лексикографічний доробок ще одного колишнього завідувача кафедри, проф. Івана Ковалика, вміщений у другій частині вибраних праць ученого **“Питання українського і слов'янського мовознавства”** (2008, упорядник – **З. Терлак**) [16], де зібрано найцікавіші статті дослідника з проблем Франкової лінгвостилістики, текстології, теорії лінгвістики, філологічних засад укладання і побудови Словника мови художніх творів Івана Франка.

У перше десятиліття ХХІ ст. на кафедрі української мови Франкового вузу з'явилася молода генерація учених-франкознавців: на спеціалізованій ученій раді філологічного факультету захищено дві кандидатські дисертації франкознавчої проблематики, ще одне дисертаційне дослідження перебуває на етапі завершення.

Кандидатська дисертація **Івана Ціхоцького “Мовна характеристика персонажів у прозі Івана Франка”** (2004, науковий керівник – **З. Терлак**) [43] у хронологічному, культурно-історичному та естетичному вимірах відстежує становлення теоретичних засад мовного портретування у Франковій прозі на матеріалі новаторських збірок “бориславського” і “тюремного” циклів та творів з життя галицької інтелігенції. У роботі з'ясовано ознаки експериментальної манери характеротворення засобами мови крізь призму пропагованого Франком методу “наукового реалізму” та нового типу жанрової структури – “суспільно-психологічної студії”. Схарактеризовано впливи натуралістичної та реалістичної доктрин на добір засобів мовної характеристики. На основі лексичних тезаурусів та емотивного тла репродукції мовлення виокремлено й детально проаналізовано типи мовців у Франковій прозі в контексті об'єктивного соціопсихологічного та національномовного формату героя.

Структурно-семантичному аналізу складних синтаксичних конструкцій у науковому мовленні Івана Франка присвячена кандидатська дисертація **Олени Труш “Синтаксис наукового мовлення Івана Франка (складне речення)”**

(2008, науковий керівник – З. Терлак) [38]. У роботі проаналізовано типи і частотність уживання елементарних і неелементарних поліпредикативних структур, визначено реєстр сполучних засобів між предикативними частинами складних речень, відстежено динаміку їх уживання у наукових текстах Франка. Не оминає увагою дослідниця також змістові відношення між компонентами складних структур різного типу та авторські виправлення наукового тексту на синтаксичному рівні, що дають змогу зрозуміти Франкову доктрину викладової мовотворчості. Синтаксис наукового мовлення Івана Франка, на думку дослідниці, репрезентує на той час уже сформований і викристалізований науковий стиль української літературної мови, синтаксична структура якого моделювалася потребою точного, логічного й однозначного вираження думки [38:12].

На засіданні кафедри української мови обговорено й рекомендовано до захисту дисертаційне дослідження **Олесі Сколоздри “Онімна та апелитивна номінація особи у малій прозі Івана Франка”** (2008, науковий керівник – Д. Бучко). Робота висвітлює малодосліджений аспект Франкової мовотворчості і репрезентує оригінальне наукове бачення ономастичного репертуару його текстів. Відзначимо, що об’єктом комплексного лінгвістичного аналізу Франківський прозовий ономастикон ще ніколи не був. І це при тому, що номінацію можна розглядати як найлаконічніший спосіб характеристики персонажів. Тому, напевно, хоч ніхто й не заперечував стилістичного та ідейного потенціалу цього пласту лексики у Франковому ідіолекті, наукова розробка проблеми зводилася до принагідного коментаря чи допоміжного прийому при аналізі корпусу текстів письменника і ніколи не переростала у цілісну наукову площину лінгвістичного аналізу. О. Сколоздрі вдалося переламати традиційні стереотипи трактування Франкового ономастикону як текстологічної проблеми і скерувати її у загальнонаукове русло: мовний фактаж подається у широкому спектрі літературознавчих, франкознавчих та соціолінгвістичних проєкцій. Об’єктом аналізу дисертантка обирає корпус текстів малої прози Івана Франка (а це майже 100 оповідань різного змісту і жанрових модифікацій), розглядаючи номінацію осіб Франкового тексту в синтагматичному і парадигматичному аспектах.

На окрему увагу заслуговують два монографічні дослідження, вихід яких приурочений до 150-літнього ювілею Івана Франка.

Мова Франкової прози стає предметом дослідження **Івана Ціхоцького (Мова прози Івана Франка (стилістичні новації)** (2006) [42]), що пропонує свіжий дослідницький погляд на феномен живого Франкового слова. Мовна еволюція письменника осмислюється як ланцюжок стилістичних метаморфоз і перетворень. “Язичіє”, діалект, літературна мова – досить умовна парадигма мовного зростання Івана Франка – письменника слухового типу, експериментатора, новатора форми і змісту. Основну увагу автор зосереджує на текстах, які не так хронологічно, як на рівні естетичному й мовностилістичному випередили свою епоху. Детально проаналізовано особливості різних форм соціальної та психологічної колорації прозових текстів, форми репродукції сирого мовного матеріалу (“язичіє”, бойкізми, гуцульські етнографізми, лексика ремесел, бориславські професіоналізми, “дітські слова” тюремне арго, вуличний жаргон, салонні слова, галицька термінологія, іншомовні вкраплення та інтертекстуалізми, неологізми), стилістичні

тенденції (типізація, індивідуалізація, пародіювання, наслідування). Експериментальна манера мовного живописання узалежнюється пропагованим письменником методом “наукового реалізму” та новим типом жанрової структури – “суспільно-психологічною студією”. Детально аналізується роль І. Франка у стилістичному збагаченні ресурсів української літературної мови кінця ХІХ-початку ХХ ст.

Колективний авторський проект кафедр української мови та загального мовознавства Львівського університету (**Стежками Франкового тексту (комунікативні, стилістичні та лексикографічні виміри роману “Перехресні стежки”**) (2007) [35]) є спробою наукової інтерпретації комунікативної та лексико-стилістичної парадигми Франкового роману “Перехресні стежки” – останнього великого твору письменника, який тривалий час залишався на периферії наукових зацікавлень. У контексті Франкової творчості повість “Перехресні стежки” є явищем справді новаторським, оскільки виразно ілюструє поступовий перехід письменника від зовнішньої панорамності зображення до посиленого психологізму: громадські мотиви у пізнього І. Франка поєднуються із внутрішнім ліризмом, публіцистична прямолінійність переростає у філософську багатовимірність. Відтак і сюжетну, і психологічну, і мовно-викладову парадигму роману легко вписати у життєві виміри, усі вони сугестійовані (за Франковою ж термінологією) самим життям. Екстра- та інтролінгвістичні чинники текстотворення властиво й стають об’єктом наукового розгляду авторів монографії, науковий інструментарій котрих органічно переплітає традиційні та новаторські методи лінгвального аналізу. Різновекторність наукових зацікавлень авторів (теорія комунікації (Комунікативні перемоги і поразки Євгенія Рафаловича: комплексний аналіз комунікативних ситуацій – **Ф. Бацевич**), психолінгвістичні асоціації (Символізація мовних засобів – **Л. Сваричевська**), когнітивістика (Емотивний простір художнього тексту – **Л. Процак**), лінгвостилістика (“Конверзація освічених людей”: художня модель інтелегентного мовлення – **І. Ціхоцький**), статистична лексикографія (Частотний словник роману “Перехресні стежки” – **С. Бук, А. Ровенчак**)) уповні компенсується спільним функціональним радикалом досліджень.

У сучасній науковій парадигмі мовного крила львівської школи франкознавства відтак органічно поєднуються традиційні (мовностилістичні) і модерні (паралінгвістичні, соціолінгвістичні, семіотичні, комунікаційні) методики мовних студій, що свідчить про актуальність франківської проблематики і відкриває нові горизонти досягнення творчого генія письменника. Поза тим досі не маємо комплексного дослідження, присвяченого мовному стилю Івана Франка, котре б уміщувало не лише сухий аналіз інвентаря мовних одиниць, але враховувало б факти позалінгвальної дійсності – вплив на мовне оформлення жанру, наративної техніки, літературного напрямку, творчого методу, філософських засад текстотворення. Хочеться вірити, що Франкова мова буде для майбутніх дослідників не плацдармом констатації хрестоматійних мовних фактів чи навіть примітивного ілюстрування мовних явищ, а універсальною субстанцією для характеристики індивідуального обличчя автора, його творчої індивідуальності, таланту.

1. Білодід І.К. Каменяр українського слова (До 110-річчя з дня народження і 50-річчя з дня смерті Івана Яковича Франка). К.: Наук. думка, 1966. 67 с.
2. Білоус М.П. До питання мовно-правописного редагування Франкових творів // Іван Франко – письменник, мислитель, громадянин. Матеріали Міжнар. наук. конф. (Львів, 25–27 вересня 1996). Львів: Світ, 1998. С. 633–637.
3. Галенко І.Г. Іван Франко і деякі питання загального мовознавства // Вісн. Львів. ун-ту. Сер. філологічна. 1983. Вип. 13. С. 35–42.
4. Голяк В.О. Боротьба І.Франка за єдину загальнонаціональну українську літературну мову // Збірник студентських наук. робіт Львів. ун-ту. 1957. Ч. 1. С. 53–57.
5. Денисюк І.О. Розвиток української малої прози XIX-початку XX ст. Львів: Академічний експрес, 1998. 279 с.
6. Денисюк І.О. Франкознавство: здобутки, втрати, перспективи // Іван Франко – письменник, мислитель, громадянин. Матеріали Міжнар. наук. конф. (Львів, 25–27 вересня 1996). Львів: Світ, 1998. С. 12–18.
7. Дмитровський Є. Іван Франко в боротьбі за єдину українську літературну мову // Наук. зап. Дрогобицького пед. ін-ту. 1955. Т. 1. С. 92–104.
8. Жилко Ф.Т. Мова Івана Франка (Лекція для студентів-заочників факультету мови і літератури). Київ-Львів: Рад. школа, 1949. 30 с.
9. Закревская Я.В. Языковые и стилистические особенности сказок Ивана Франко: Автореф. дисс. ... канд. филол. наук. Львов, 1957. 20 с.
10. Закревська Я.В. Казки Івана Франка (Мовно-художній аналіз). К.: Наук. думка, 1966. 108 с.
11. Кирилюк Є.П., Погребеник Ф.П. Основні засади підготовки “Франківської енциклопедії” // Іван Франко і світова культура. Матеріали Міжнар. симпозіуму ЮНЕСКО (Львів, 11–15 вересня 1986). К.: Наук. думка, 1990. Кн. 1. С. 76–78.
12. Ковалик І.І. Наукові основи побудови словника мови художніх творів Івана Франка // Матеріали респ. наук. конф., присвяченої 115-річчю з дня народження та 55-річчю з дня смерті І.Я. Франка. Житомир: Житомирський держ. пед. ін-т імені Івана Франка, 1971. С. 84–87.
13. Ковалик І.І. Наукові філологічні основи укладання і побудови Словника мови художніх творів Івана Франка // Укр. літературознавство. Іван Франко. Статті і матеріали. 1971. Вип. 9. С. 3–8.
14. Ковалик І.І. Принципи укладання Словника мови творів І.Я. Франка // Укр. літературознавство. Іван Франко. Статті і матеріали. 1968. Вип. 5. С. 174–183.
15. Ковалик І.І., Ощипко І.Й., Положа М.М. Лексика поетичних творів Івана Франка. Методичні вказівки з розвитку лексики. Львів: Вид-во Львів. ун-ту, 1990. 264 с.
16. Ковалик І. Питання українського і слов'янського мовознавства. Вибрані праці. Ч. 2 / Упорядник З. Терлак. Львів-Івано-Франківськ, 2008. 496 с.
17. Корнієнко Н.П. Борьба И. Франко за чистоту и богатство украинского литературного языка на общенародной основе: Автореф. дисс. ... канд. филол. наук. Львов, 1953. 18 с.
18. Корнієнко Н.П. І.Франко – великий поборник єдиної української літературної мови // Укр. мова в школі. № 5. 1959. С. 17–24.
19. Корнієнко Н.П. Роль Івана Франка в боротьбі за утвердження в Галичині української літературної мови на загальнонародній основі // Укр. мова в школі. 1956. № 5. С. 17–23.
20. Космеда Т. Комунікативна компетенція Івана Франка: міжкультурні, інтерперсональні, риторичні виміри. Львів: ПАІС, 2006. 328 с.
21. Коць-Григорчук Л. Життя і шана у терновому вінку // Тези доп. 15-ї щорічної наукової франківської конференції (27-29 вересня 2000 р.). Львів, 2001. С. 5–12.
22. Кочан І.М. Термінологічні проблеми у працях Івана Франка // Іван Франко – письменник, мислитель, громадянин. Матеріали Міжнар. наук. конф. (Львів, 25–27 вересня 1996). Львів: Світ, 1998. С. 701–704.
23. Лисиченко Л.А., Медведєв Ф.П., Наконечний М.Ф. Іван Франко – борець за єдину українську літературну мову // Іван Франко. Статті і матеріали. 1965. Вип. 12. С. 103–112.

24. *Медведєв Ф.П.* Боротьба Івана Франка за єдину українську літературну мову // Уч. зап. Харків. ун-ту. Т. 74. Труды філол. ф-ту. Т. 4. Збірник статей до 100-річчя з дня народження І.Я. Франка. 1956. С. 65 – 74.
25. Невичерпність атома. Серія “Франкознавчі студії”. 2001. Вип. 2. 319 с.
26. *Онишкевич М.Й.* Діалектизми (полонізми і бойкізми) та їх коментування в двадцятитомнику творів І. Франка // Іван Франко. Статті і матеріали. 1964. Зб. 11. С. 182–194.
27. *Онишкевич М.Й.* Полонізми і діалектизми (бойкізми) та їх коментування в творах Івана Франка // Питання слов’янського мовознавства. 1963. Кн. 9. С. 36–51.
28. *Онишкевич М.Й.* Полонізми і діалектизми та їх коментування в 20-томнику творів Івана Франка // Іван Франко. Статті і матеріали. 1963–1964. Зб. 10, 12. С. 139–153; 148–154.
29. *Оципко І.* Лінгвістичне зіставлення двох авторських видань повісті “Захар Беркут” // Іван Франко – письменник, мислитель, громадянин. Матеріали Міжнар. наук. конф. (Львів, 25–27 вересня 1996). Львів: Світ, 1998. С. 667–672.
30. *Оципко І.І.* Лексическая синонимика в бориславских повестях и рассказах Ивана Франко: Автореф. дисс. ... канд. філол. наук. Львов, 1954. 18 с.
31. *Панько Т.І.* Мова і нація в естетичній концепції Івана Франка. Львів: Світ, 1992. 190 с.
32. *Петличный И.З.* Синтаксис языка приведенный Ивана Франко. На материале художественной прозы: Автореф. дисс. ... д-ра філол. наук. Львов, 1965. 32 с.
33. *Сербенська О.А.* Мовний світ Івана Франка (Статті, роздуми, матеріали). Львів: Видав. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2006. 372 с.
34. *Сербенська О.А.* Основи мовотворчості журналіста в інтерпретації Івана Франка: Текст лекції. Львів: Ред.-вид. відділ Львів. ун-ту, 1992. 112 с.
35. Стежками Франкового тексту (комунікативні, стилістичні та лексикографічні виміри роману “Перехресні стежки”) / Ф.С. Бацевич (наук. ред.), С.Н. Бук, Л.М. Процак, А.А. Ровенчак, Л.Ю. Сваричевська, І.Л. Ціхоцький. Львів: Видав. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2007. 376 с.
36. *Терлак З.М.* Текстологічний аналіз збірки І.Франка “Зів’яле листя” // Іван Франко. “Зів’яле листя”: тексти, матеріали, дослідження / Упорядкування П. Салевича. Львів, 2007. С. 341–361.
37. *Тихолоз Б.* Між ювілеями, франкознавство останнього десятиліття у Львівському університеті // Дзвін. 2006. № 8. С. 150–159.
38. *Труш О.М.* Синтаксис наукового мовлення Івана Франка (складне речення): Автореф. дис. ... канд. філол. наук. Львів: Видав. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2008. 20 с.
39. Франкіана Василя Сімовича / Упоряд., передмова та примітки М. Білоус і З. Терлака. Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2005. 234 с.
40. *Франко З.Т., Белодєд І.К.* Іван Франко – борець за єдиний український літературний язык // Изв. АН СССР. Отд. лит-ры и языка. 1956. Вып. 6. С. 485–495.
41. *Франко З.Т.* Мова творів Івана Франка. // Курс історії української літературної мови. Т. 1. К.: Вид-во АН УРСР, 1958. С. 476–519.
42. *Ціхоцький І.Л.* Мова прози Івана Франка (стилістичні новації). Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2006. 282 с.
43. *Ціхоцький І.Л.* Мовна характеристика персонажів у прозі Івана Франка: Автореф. дис. ... канд. філол. наук. Львів: Видав. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2004. 20 с.

**RESEARCH IN FRANKO STUDIES AT THE UKRAINIAN LANGUAGE
DEPARTMENT OF THE LVIV UNIVERSITY
(SCHOLARLY TRADITIONS AND PERSPECTIVES)**

Ivan Tsikhots'kyj

*Ivan Franko National University of Lviv Philology Department
Universytetska st., 1, Lviv 79000, Ukraine*

The article under discussion concerns the history of scientific investigation of Ivan Franko's language at Lviv University from 40-ies of the XX century till nowadays. Main aspects and problems of Franko-Studing are analyzed.

Key words: Lviv School Franko-Studing, Lviv University, Ukrainian language department, scientific investigation, traditional investigation.

**ФРАНКОВЕДЧЕСКИЕ ИССЛЕДОВАНИЯ
КАФЕДРЫ УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА ЛЬВОВСКОГО УНИВЕРСИТЕТА
(НАУЧНЫЕ ТРАДИЦИИ И ПЕРСПЕКТИВЫ)**

Иван Цихоцкий

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
ул. Университетская, 1, Львов 79000, Украина*

В статье отслежена история научного исследования языка Ивана Франко на кафедре украинского языка Львовского университета от 40-х гг. XX ст. до сих пор. Анализируются основные аспекты и проблематика франковедческих лингвистических студий.

Ключевые слова: Львовская школа франковедения, Львовский университет, кафедра украинского языка, языковедческие студии, традиционные исследования.

Стаття надійшла до редколегії 08.05.2009

Прийнята до друку 20.10.2009